

ทำอย่างไรได้ออย่างนั้น

ดวงจันทร์ปราศจากมลทิน เดินไปในอากาศย่อมสว่าง
กว่าหมู่ดาวทั้งปวงในโลกด้วยรัศมี ฉันทใด บุคคลผู้สมบูรณ์ด้วย
ศีล มีศรัทธา ก็ฉันทนั้น ย่อมไพโรจน์กว่าผู้ตระหนี่ทั้งปวงในโลก
ด้วยจาคะ

ทำอย่างไรได้อย่างนั้น

๓๕๖

การไปสู่อายตนิพพานเปรียบเสมือนการเดินทางไกล จำเป็นจะต้องมีเสบียงคือบุญ เป็นเครื่องสนับสนุนให้เราได้สร้างบารมีอย่างสะดวกสบาย พระโพธิสัตว์เจ้าทุกๆ พระองค์ได้สร้างบารมี ๓๐ ทศจนเต็มเปี่ยมบริบูรณ์ ในที่สุดก็ได้ตรัสรู้เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะอาศัยบุญอย่างเดียวเท่านั้น ดังนั้นบุญจึงเป็นเรื่องใหญ่ เป็นเรื่องที่สำคัญที่สุดของชีวิต เป็นสิ่งที่เราควรจะสั่งสมกันทุกคน

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน สุนนสูตร ว่า

“ดวงจันทร์ปราศจากมลทิน เดินไปในอากาศย่อมสว่างกว่าหมู่ดาวทั้งปวงในโลกด้วยรัศมี ฉันทิใด บุคคลผู้สมบูรณ์ด้วยศีล มีศรัทธา ก็ฉันทินั้น ย่อมไพโรจน์กว่าผู้ตระหนี่ทั้งปวงในโลกด้วยจาคะ เมฆที่ลอยไปตามอากาศ มีสายฟ้าพลับพลามีช่อตั้งร้อย ตกรดแผ่นดินเต็มที่ดินและที่ลุ่ม ฉันทิใด สาวกของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้สมบูรณ์ด้วยทศสนะ เป็นบัณฑิต ก็ฉันทินั้น ย่อมข่มผู้ตระหนี่ได้ด้วยฐานะ ๕ ประการ คือ อายุ วรรณะ สุข ยศ และเปี่ยมด้วยโภคะ ย่อมบันเทิงใจในสรวรรค์ในปรโลก”

มนุษย์ทุกคนที่เกิดมาในโลกนี้ไม่ว่าจะยากดีมีจน มีเชื้อชาติ ศาสนาหรือเผ่าพันธุ์ใดก็ตาม ล้วนปรารถนาความสุข เกลียดชัง

ทำอย่างไรได้อย่างนั้น

๓๕๓

ความทุกข์ ความสุขที่แต่ละคนได้รับในปัจจุบันก็ไม่เท่ากัน บางคนเกิดมาในตระกูลสูง มีฐานะทางครอบครัวดี มีชีวิตเจริญรุ่งเรือง ก็มีความสุขมาก แต่บางคนเกิดมาในตระกูลต่ำมีฐานะไม่มั่นคง ชีวิตลุ่มๆ ดอนๆ ก็มีความทุกข์มาก

ทั้งนี้เป็นเพราะการประกอบเหตุในอดีต ถ้าใครสั่งสมบุญไว้มาก จะได้รับความสุขมาก ใครสั่งสมบุญมาน้อย ก็ได้รับความสุขน้อย บุญเป็นชื่อของความสุข ในพระพุทธศาสนา มีบุญกิริยาวัตถุ ๑๐ อย่าง โดยย่อเรียกว่าบุญกิริยาวัตถุ ๓ คือ การทำทาน รักษาศีล และการเจริญภาวนา การที่บุคคลถึงพร้อมด้วยโภคทรัพย์สมบัติ เพราะเขาสั่งสมการให้ทานมามาก การถึงพร้อมด้วยรูปสมบัติ เพราะได้รักษาศีลมาอย่างดี การเป็นผู้มีสติปัญญาเฉลียวฉลาด เพราะได้เจริญสมาธิภาวนามาก

เราจะสังเกตว่าบรรพบุรุษของเราทุกยุคทุกสมัย ได้ดำเนินชีวิตตามหลักของท่าน ศีลและภาวนากันมาอย่างต่อเนื่อง จนทำให้ประเทศไทยมีแต่ความสงบสุข ความอุดมสมบูรณ์ตลอดมา แต่ในปัจจุบันเราให้ความสนใจทางด้านวัตถุมากกว่า จนลืมพัฒนาจิตใจของตน ทำให้ประมาทในการสั่งสมบุญ

บางคนมีความเข้าใจไม่ถูกต้อง คิดว่าบุญบาปไม่มี เพราะเป็นสิ่งที่มองไม่เห็น จึงไม่เชื่อเรื่องบุญกุศล แต่ผู้รู้ทั้งหลาย

ทำอย่างไรได้อย่างนั้น

๓๕๘

ได้พิสูจน์แล้วว่า บุญบาปมีจริง เป็นของละเอียดที่รู้เห็นได้ด้วย ธรรมกายเท่านั้น สิ่งทีละเอียดลึกซึ้งเกินกว่าวิสัยของปุถุชนจะ คิดเองได้ เป็นสิ่งที่ไม่ควรคิด เป็นอจินไตย ดังที่พระพุทธองค์ ตรัสไว้ว่า “ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย อจินไตย ๔ อย่างนี้ ไม่ควรคิด ผู้ใดคิด ผู้นั้นพึงมีส่วนแห่งความเป็นบ้า ได้รับความลำบากเปล่า”

ในอจินติตถสูตรกล่าวถึงอจินไตย ๔ อย่าง ได้แก่ พุทธวิสัย คือเป็นวิสัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเท่านั้น เช่น การแสดง ปาฏิหาริย์ของพระองค์ เป็นต้น อย่างที่ ๒ คือ ฌานวิสัย เป็น วิสัยของผู้มีฌาน เช่น การเหาะเหินเดินอากาศ เป็นต้น อย่างที่ ๓ คือ วิบากแห่งกรรม เป็นผลของการกระทำ ถ้าทำบุญย่อมได้ รับผลของบุญ ถ้าทำบาปย่อมได้รับผลของบาป ประการสุดท้าย คือ โลกจินดา คือความคิดในเรื่องของโลก เช่นใครเป็นผู้สร้างโลก ใครเป็นผู้สร้างดวงอาทิตย์ เป็นต้น

เรื่องอจินไตยไม่สามารถรู้ได้ด้วยการคิด แต่รู้ได้ด้วย ญาณทัสสนะและเห็นได้ด้วยธรรมจักรของธรรมกาย คล้ายกับ การรักษาโรคในสมัยก่อน ซึ่งแต่เดิมไม่รู้วโรคต่างๆ เกิดมาจาก สาเหตุอะไร เพราะเราไม่เห็นเชื้อโรคด้วยตาเปล่า ต่อมาเมื่อมี กล้องจุลทรรศน์ เราจึงมองเห็นตัวของเชื้อโรคได้ บุญและบาป ก็เช่นเดียวกัน เป็นของละเอียด เรามองไม่เห็นด้วยตามนุษย์

ทำอย่างไรได้อย่างนั้น

๓๕๕

แต่เห็นได้ด้วยตาของธรรมกาย

ผู้ที่เข้าถึงธรรมกาย จึงจะซาบซึ้งเรื่องของบุญและบาป จะเข้าใจแจ่มแจ้งในเรื่องของกฎแห่งกรรม เพราะพระพุทธศาสนา เป็นเรื่องของเหตุและผล บุคคลประกอบเหตุอย่างไร ย่อมได้รับ ผลเช่นนั้น เหมือนปลูกกล้วยไม้ได้กล้วย ปลูกยางย้อมได้ยาง พระ- สัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสเรื่องผลของบุญไว้ในสุนทรสูตรว่า

*ในสมัยพระกัสสปสัมมาสัมพุทธเจ้า มีภิกษุ ๒ รูป เป็น เพื่อนรักกัน ทั้งสองมีศีลที่บริสุทธิ์และมีปัญญาที่อบรมมาดีแล้ว เสมอกัน รูปหนึ่งมีนิสัยชอบให้ทานเสมอ เมื่อท่านได้รับ ไทยธรรมจากญาติโยม มักจะแบ่งปันให้ภิกษุรูปอื่นๆ และชอบ ชักชวนเพื่อนภิกษุด้วยกันให้ทำทานแต่เพื่อนอีกรูปหนึ่งไม่เห็นด้วย จึงไม่ชอบให้ทาน เพราะคิดว่า การที่เอาไทยธรรมของญาติโยม ไปให้ผู้อื่นเป็นการทำลายศรัทธาของโยม และเป็นพระไม่จำเป็น ต้องให้ทานเหมือนญาติโยมก็ได้ เพราะพระภิกษุดำรงอยู่ใน สถานะของผู้รับ

ต่อมา เมื่อภิกษุทั้งสองรูปมรณภาพแล้ว ได้ไปบังเกิดใน เทวโลก พระภิกษุที่ให้ทานเป็นประจำมีวิมานใหญ่โต มีรัศมีกาย สว่างไสวมาก มีอายุ วรรณะ สุขะ ยศและอริปไตย คือความ

*มก. สุนทรสูตร เล่ม ๓๖ หน้า ๖๐

ทำอย่างไรได้อย่างนั้น

๓๖๐

เป็นใหญ่ที่เป็นทิพย์เหนือกว่าพระภิกษุที่ไม่ได้ให้ทาน ทั้งสอง
เวียนว้ายตายเกิดในโลกมนุษย์และเทวโลกอยู่หนึ่งพุทธันดร

เมื่อมาถึงสมัยพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา ท่านทั้งสอง
ลงมาเกิดพร้อมกัน ภิกษุรูปที่ชอบให้ทานเกิดเป็นโอรสของ
พระเจ้าปเสนทิโกศล เมื่อประสูติได้บรรทมอยู่ในพระอุทองภายใน
ใต้เศวตฉัตร ส่วนอีกรูปหนึ่งเกิดเป็นลูกของนางสนม นอนอยู่ใน
เปลธรรมดาข้างๆ พระโอรสนั้น ด้วยเหตุที่เด็กทั้งสองเป็นผู้มี
บุญมาเกิด จึงสามารถระลึกชาติได้ รู้ถึงเหตุในอดีตที่ส่งผลมา
ถึงปัจจุบันชาตินี้

พระกุมารจึงกล่าวว่า “เพราะท่านไม่เชื่อคำชักชวนของเรา
ว่าให้หมั่นบำเพ็ญทาน ท่านจึงไม่ได้สมบัติที่ประณีตเช่นเรา”
ส่วนลูกของนางสนมตอบว่า “ท่านรู้อยู่แล้วมีใช่หรือว่าสิ่งทั้งหลาย
ทั้งปวงเป็นเพียงแค่ปลิววิราตุ จะมัวไปยึดมั่นถือมั่นกันทำไม”

บังเอิญพระนางสุมนาซึ่งเป็นพี่สาวของพระกุมารน้อย
ได้ยินคำสนทนาของทารกทั้งสอง ด้วยความแปลกใจและคิดว่า
น้องชายคงเป็นผู้มีบุญมาก จึงสามารถพูดได้ตั้งแต่ยังเป็นทารก
และสงสัยในคำสนทนานั้นมาก จึงรีบไปทูลถามพระสัมมา-
สัมพุทธเจ้าว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ถ้าสาวกของพระองค์ ๒
คน มีศรัทธา มีศีล มีปัญญาเท่ากัน คนหนึ่งทำทานกุศล แต่อีก

ทำอย่างไรได้อย่างนั้น

๓๖๑

คนหนึ่งไม่ได้ทำ คนทั้งสองนั้นเมื่อตายไปแล้ว ไปบังเกิดในสวรรค์ เป็นเทวดาเหมือนกัน จะมีความพิเศษแตกต่างกันหรือไม่” พระพุทธองค์ทรงตอบว่า “สุมนะ คนทั้งสองจะมีความพิเศษแตกต่างกัน คือผู้ที่ให้ทาน ย่อมได้รับสมบัติอันเป็นทิพย์เลิศกว่า ผู้ไม่ทำทาน ด้วยอายุ วรรณะ สุขะ ยศและอิริยปไตย คือความเป็นใหญ่”

พระนางสุมนะได้ทูลถามต่อว่า “ถ้าเทวดาทั้งสองจุติจากเทวโลกมาสู่ความเป็นมนุษย์ คนทั้งสองจะมีความพิเศษแตกต่างกันหรือไม่” พระองค์ทรงตอบว่า “สุมนะ คนทั้งสองนั้นย่อมมีความพิเศษแตกต่างกัน คือผู้ทำทานกุศล หากเป็นมนุษย์ จะได้รับสิ่งที่เลิศกว่าผู้ไม่ทำทานกุศล ด้วยเหตุ ๕ ประการ คือ อายุ วรรณะ สุขะ ยศและอิริยปไตยที่เป็นมนุษย์ ”

พระนางสุมนะทูลถามต่อว่า “ถ้าคนทั้งสองออกบวชเป็นบรรพชิตเหมือนกัน จะมีความพิเศษแตกต่างกันหรือไม่” ทรงตอบว่า “คนทั้งสองนั้นย่อมมีความพิเศษแตกต่างกัน คือคนที่ทำทานกุศล เมื่อเป็นบรรพชิต จะสมบูรณ์พร้อมด้วยปัจจัย ๔ ที่เลิศกว่าคนที่ไม่ทำทานกุศล และเพื่อนสหายธรรมิกก็จะนำแต่ความสุขมาให้”

พระนางสุมนะทูลถามต่อไปอีกว่า “ถ้าคนทั้งสองนั้น

ทำอย่างไรได้อย่างนั้น

๓๖๒

บรรลอรหัตผลเหมือนกัน จะมีความพิเศษแตกต่างกันหรือไม่”
พระพุทธรองค์ตรัสตอบว่า “เราไม่กล่าวว่ามี ความแตกต่างกัน
เพราะทั้งสองเป็นผู้หลุดพ้นแล้ว”

พระนางสุมณาฟังแล้วเกิดความปีติท่วมท้น ได้อุทานว่า
“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ช่างน่าอัศจรรย์จริงหนอ สมควรแล้วที่
ทุกคนควรจะให้ทาน ควรจะทำบุญ เพราะบุญมีอุปการะแก่มนุษย์
แก่เทวดาและบรรพชิต” พระพุทธรองค์ตรัสรับว่า “อย่างนั้น
แหละสุมณา สมควรแท้ที่คนทั้งหลายจะให้ทานและทำบุญ
เพราะบุญมีอุปการะมาก”

ฉะนั้น บุญเป็นสิ่งที่ควรกระทำอย่างยิ่ง トラบใดที่เรา
ยังไม่หมดกิเลส ยังต้องเวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสาร จึงไม่
ควรที่จะประมาทในการดำเนินชีวิต ควรหมั่นสั่งสมบุญ ด้วย
การให้ทานอย่างสม่ำเสมอ รักษาศีลให้บริสุทธิ์และหมั่นเจริญ
ภาวนา ทำใจของเราให้หยุดนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๓
เมื่อใจของเราหยุดนิ่งถูกส่วน กระแสบุญก็เกิดขึ้นในกลางกาย
จะบันดาลให้เราสำเร็จสมปรารถนาทุกอย่างทั้งทางโลกและ
ทางธรรม

